

à la bárdos

XX. 2008.
ÉVFOLYAM KARÁCSONY

A TATABÁNYAI BÁRDOS
LÁSZLÓ GIMNÁZIUM
ÉLMÉNYMAGAZINJA.
MEGJELENIK
ÉVENTE
ÖTSZÖR

NAGY TAMÁS FELVÉTELEI

Iskolánk szervezte meg a Kutdiák regionális konferenciáját

Hogy mit TUDOK?

AZT TUDOM, hogy aki kihagyta, az bánhatja! Nem is tudja, miről maradt le! Iskolánk idei színes programjai közé tartozott ez a rendezvény.

Miért?

Mindenki talált benne valamit! Ki új barátot, ki új ismereteket, ki egy kis kikapcsolódást, persze a

résztevők és a rendezők pedig izgalmas munkát. Sokan most arra gondolnak, hogy „mit érdekel engem egy verseny?” Tévednek.

Nem csupán versenyről volt szó. Mondhatnám azt, hogy zseniális fiúk és lányok felfedezéseiről, új elméleteiről és találmányairól szólt ez az egész... De ez nem így van. Azok a diákok, akiket érdekelt az ismeretlen, nem vártak a csodára. Kutatni kezdtek, csak azzal foglalkoztak, szinte megszállottan. Nem zsenik, átlagosak, mint mi, mégis egy titokkal többet tudnak.

Történelem, anyanyelvi kultúra és filozófiatörténet, műszaki, természettudomány, biológia szekciókban zajlottak az előadások. Nos, sok olyan véleményt hallottam, hogy volt néhány versenyző, akik nem túl érthetően adták elő a dolgaikat. Tény, ha az ember rájön valamire, és arra büszke – miért ne lenne? –, és próbálja átadni, akkor a legprimitívebb módon is el kell tudnia magyarázni, hogy a legtájékozatlanabbakhoz is eljusson az üzenet! Sajnos ez a konferencia ékes bizonyítéka annak, hogy nincs mindennek egyszerű változata. Valamibe jobban bele kellene mélyednünk, hogy az új gondolatokat megértsük. És az csak rajtunk múlik, hogy szánunk-e rá időt és energiát.

Mindenki egyetértett abban, hogy mindegyik előadás kiváló volt, és abban is, hogy a résztvevők és a szervezők a munka mellett is jól szórakoztak. Sokan már november 14-én, pénteken megérkeztek Tatabányára. A nagy idegzaggató verseny

előtt persze volt egy kis városnézés a Bányász-kilátóról és egy kis barangolás a Turul-szobornál és a Szelim-barlangban. Este pedig a vacsora után a Nyugat teaházban ismerkedtek egymással a versenyzők és a szervezők.

Mint említettem, a Tudományos Diákkonferencia tulajdonképpen egy sportszerű tudáspróba. Nos, ez nem a teljes igazság. A tudományokat kedvelő tanulók „ki mit tud?-ja” voltaképpen. Olyan diákokat keresnek, akik nagy valószínűséggel a jövőben szolgálni tudnak olyan felfedezésekkel, amik emberiségünk javát és fejlődését szolgálják. Tehetségeket, akik kitapossák előttünk az utat!

A TUDOK nemcsak nekik szól, nekünk is. Ez

KÉT VERSENYZŐ ISKOLÁNK NÉGY
INDULÓJÁBÓL: MIHÓCZY MERCÉDESZ...

...ÉS BARABÁS PÉTER

„Műanyag gombokon jajgat egy műkőröm.
Hiszen te élsz! En meg csak működöm.”

Három új tanárral gyarapodott a tantestület

Ne add fel a reményt!

A 2008/2009-es tanév kezdetén három új taggal bővült az iskola tanári kara. Íme, egy rövid bemutatkozás tőlük.

Németh Ildikó: – Szekszárdon születtem, és egy Tolna megyei kis faluban laktam gyerekkoromban. Ez egy nagyon kicsi falu volt összesen nyolcszáz lakossal. Ide jártam alsóba. Körülbelül negyvenen voltunk a négy osztályban, ezért az elsősök a harmadikosokkal, a másodikosok meg a negyedikesekkel tanultak együtt. Nagyon kedves iskola volt ez, szép emlékeim vannak róla. 1990-ben érettségiztem, majd Szegedre kerültem egyetemre matematika-fizika szakra.

Nem akartam mindig tanár lenni, igazából nem is tudtam, hogy mihez fogok kezdeni, amikor egyetemre jelentkeztem. Amikor elkezdtem tanítani, akkor jöttem rá, hogy ez nekem mennyire tetszik. Egyébként nem voltam mindig elhivatott a matek meg a fizika iránt. Gimi második osztályáig inkább a humán tárgyakat kedveltem; magyart, történelmet, németet. (Most is nagyon szeretek olvasni, bár igazság szerint elég kevés szabadidőm van. Ottthon vár három rosszcsond gyerek, akik az időm nagy részét lekötik.) Csak aztán az osztályfőnököm, aki persze matek-fizika szakos volt, azt mondta, hogy abból nagyon sokat kell tanulni, ebből meg kevesebbet. Én meg elhittem neki, pedig nem így volt (nevet). Hogy mit akarok elérni a gyerekekkel? Ez mindkét tárgyból más. Matekból szigorúbb vagyok, ezt egyébként a diákok is jobban tanulják, hiszen érettségi

tantárgy. Meg több is az a diák, aki érdeklődik a matek iránt. Fizikából egészen más a helyzet. Nem igazán állunk jól ebből a tárgyból, a diákok nem akarják tanulni a fizikát. Azt szeretném elérni, hogy egy kicsit jobban érdeklődjenek a környezetük iránt, hogy ne csak beüljenek a kocsiba, meg használják otthon az elektromos eszközöket, hanem értsék azt is, hogy hogyan működik. Eddig a Bánkiban tanítottam, és persze mindig összehasonlítom vele a Bárdost. Ami feltűnő, hogy a gyerekek egy kicsit kedvesebbek, és sokkal többet tanulnak, de azért én így sem vagyok teljesen elégedett. Matekból, úgy érzem, nincs komoly gond, de azért fizikából ennél sokkal de sokkal többet kellene tanulni. Ami még tetszik itt a gyerekekben, hogy a legtöbbjüknek azért van valamilyen célja, és egy csomó dologgal foglalkoznak még a tanulás után is. Az is pozitív dolog, hogy sok iskolán kívüli program van.

Rajcsány Miklós: – Környén laktam hatéves koromig. Hárman vagyunk testvérek, én vagyok a legkisebb. Mivel kertés házban laktunk, minden délután a fél utca ott játszott nálunk. Aztán beköltöztünk Tatabányára, az általános iskolát már pont itt kezdtem. Először a négyes iskolába (a mai Herman Ottó) jártam, aztán felépült az ötös iskola, a mostani Kodály, és utána meg oda jártam négy évig. Az Árpád után találtam ki, hogy matematika–testnevelés szakos tanár leszek. Fel is vettek a szombathelyi főiskolára, de aztán úgy gondoltam, hogy a testnevelés mégsem nekem való, ezért átjelentkeztem technika szakra. 1990–1993 között jártam az ELTE-re számítástechnika tanári szakra, majd matematika szakra, ugyanide. Ekkor kitüntetéses diplomát szereztem, amire különösen büszke vagyok. Egészen addig azt hittem, hogy a vörös diploma csak egy vicc, aztán kiderült, hogy nem is az. Úgyhogy a csoporttársaimnak tök sima kék diplomájuk van, nekem meg vörös.

Eddig a Fellner Jakab Szakközépiskolában tanítottam. Pozitív változás, hogy itt a diákok figyelnek az órán. Néha. *(Jellegzetes nevetés.)* Meg elkészítik a házi feladatot. Az informatika az egyik legveszélyesebb tantárgy. Ha valaki bekapcsolja a

NAGY TAMÁS FELVÉTELEI

gépet, és még internet-elérhetőség is van, akkor elég nehéz rávenni, hogy pont azt az egy alkalmazást csinálja a sok száz közül, amit én szeretnék. De azt figyeltem meg, hogy a Bárdosban a legtöbb gyerek az idő nagy részében azzal foglalkozik, amit mondok nekik. Ez a kampány is nagyon tetszik, ilyen hangulatot a főiskolai diáknapokon éreztem. Nagyon kreatívknak tartom a gyerekeket, amiért ilyen komplett műsort, gyakorlatilag felnőtt segítség nélkül össze tudtak állítani.

A sport továbbra is fontos szerepet játszik az életemben. Néhány éve rendszeresen szoktam futni, meg járogatok uszodába is. Régebben rengeteget fociztam, az volt az első számú hobbim. Csak az volt a baj, hogy tíz év alatt ötször volt begipszelve a bokám meg a karom. Mondta is az orvosom, hogy valami egészségesebb sportot kéne üznom. Azóta nem is voltam a baleseti sebesíteten. Ezenkívül szeretek zenét letöltögetni, már több száz albumnyi zeneanyagom van. Szeretek olvasni is, meg filmet nézni. De nem úgy, hogy csak bekapcsolom a tévét és azt nézem, ami megy, hanem előre kiválasztom, hogy mit nézek meg, hogy fel tudjak készülni rá. Színházba is szívesen járok, legutóbb a Magyar a Holdont láttam. Egyébként is nagyon szeretem a Tasnádi István–Mucsi Zoltán–Scherer Péter hármast, és ez a darab is nagyon tetszett.

Horváth Enikő:

– 1987-ben születtem Tatabányán. Bokodon élek a családommal, van egy húgom, ő most végzős itt a

Bárdosban. Én is itt tanultam, 2005-ben érettségiztem. Akkor hozták be ezt az újfajta kétszintű érettségi rendszert. Szegedre mentünk osztálykirándulásra, akkor szerettem bele a városba, ezért eldöntöttem, hogy egyetemre mindenképpen oda szeretnék kerülni. Szerencsére fel is vettek spanyol szakra. Másik szaknak a magyart szerettem volna felvenni, ez azonban nem jött össze. De nem adtam még föl, amint befejeztem a spanyolt, el szeretném kezdeni a magyart is. Ha minden jól megy, idén tavasszal le is diplomázom, és akkor négy év alatt sikeresen elvégeztem az egyetemem öt év helyett.

Sokáig nem akartam tanár lenni. Anyukám történelem–orosz szakos tanár, és a bokodi általános iskolában dolgozik, és látom, hogy mennyit dolgozik és küzd, hogy állandóan ki-merül... Ezért úgy gondoltam, hogy a tanári pálya talán nem nekem való. Aztán jött egy tanítási gyakorlat, ami megváltoztatta a véleményemet. Akkor tanítottam pár órát, alaposan felkészültem, és nagyon megtetszett ez a közeg. Az a szeretet és tisztelet, amit a diákoktól kaptam! Ekkor határoztam el, hogy tanítani szeretnék. Az, hogy a Bárdosban lehetek, nagyon jó dolog, ugyanakkor elég furcsa érzés is, ez a legjobb szó rá. Mindenképpen nagyszerű, hogy ismerős környezetben vagyok, olyan helyen, ahol szívesen fogadnak, ez sokat könnyített a beilleszkedésnél. Másrészt viszont szokatlan, hogy eddig a tanárin kívül voltam, most pedig belülről látom a dolgokat. Ezt nehéz volt egy szintre hozni magamban. Még most is az. A mélyvíz része pedig az volt, hogy korban nem vagyok messze a diákjaimtól,

de úgy veszem észre, hogy ez nem okozott különösebb problémát.

A hobbim a sport, már évek óta az. Négy éven keresztül üztem is, távgyaloglást és atlétikát, most már inkább ott is a másik oldalon vagyok. Egy sportoktatási tanfolyamot is végzek, mert nagyon szeretnék atlétaedző lenni. De ez most már csak hobbi.

GICZY CSENGE

FORRÁS: INTERNET

Nagy hírek a kisvilágból

A tanév a szokott programokkal kezdődött: szeptember utolsó hétvégéjén a három 12.-es osztály utazott el az utolsó kirándulásra, közülük a 12. a és 12. b osztály a Magas-Tátra és Szilézia felé vette az irányt, hogy megtekintsék a természeti látványokat (Lomnici-csúcs, Krakko) és a történelmi múlt szörnyűségeit (Auschwitz-Birkenau). Rá egy hétre, október első hétvégéjén a tantestület kirándult: a döbrönte vár után a balatonyöröki egykori Bányász szállóban éjszakáztak, majd másnap a kis-balatoni Zalavár megtekintése után indultak hazafelé.

Kakaókoncertek

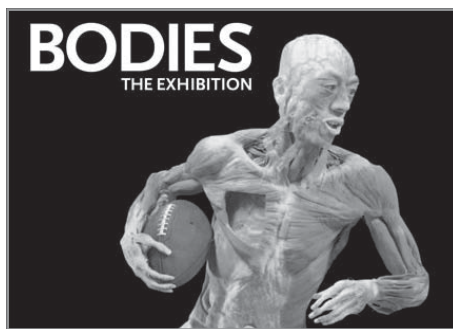
Az idén is emlékezetes Bárdos-héten adta első oktató hangversenyét Vörös Gyula Évszakok kamarazenekara iskolánkban: Antonin Dvorak vonós szerenádját adták elő. Egy hónappal később, november 18-án már karácsonyváro programmal szolgáltak: Leopold Mozart (Wolfgang Adameus édesapja) Zenés szánkózás című művét a késő barokk gyermeki bája hatja át. Mind a zeneszámok, mind az obligát kellekék (kakaó, kalács) nagy-nagy sikert arattak, és a műsor végén a hála virágcsokrai sem maradtak el.

FOTÓ: M. T.

Programkavalkád

Tanulóink nem panaszkodhatnak az iskolai programok hiányára. A teljesség igénye nélkül Kiss Attila tanár úr röviden összesítette az ősz programjait. Október 9–11-én rendezték meg a sportszarnokban a pályaválasztási kiállítást, amelyen iskolánk és sok diákunk részt vett. Nagy sikert aratott a Bárdos-hét teremdszíztési versenye is. November 7-én ezúttal a Black and White Party nevet viselte a kilencedik évfolyamosok hagyományos ismerkedési estje. Három nappal később különböző osztályok tanulóit több kísérőtanárral a Bodies névre keresztelt kiállításra utattak Budapestre. Szerencsére mindegyi-

kük túlélte... November végén a 9. a és a 10. c színházi előadást tekintett meg a fővárosban (Új Színház, A csúnya) Gáspár Sándorral a főszerepben. December 7-én negyvenhárom diák az évről évre ismétlődő, élményekben gazdag bécsi adventre utazott. Rá négy nappal következett a Mikulás-kupa a megszokottnál disztrétebb programmal. (▶▶ 12) A szeretet ünnepepre készülve ismét sokan hoztak egy-egy cipős dobozt az iskolai karácsonyfa alá karitatív célból.

Jöttek, láttak... meggyőződtek?

Nagyon sok általános iskolásnak a 8. a legnehezebb év, hiszen ők itt már nemcsak a félévi vagy év végi jegyekért teljesítenek, hanem hogy ott tanulhassanak tovább, ahol szeretnének.

A mi iskolánk november 28-án nekik tartott nyílt napot. A vendégek nyolc óraker érkeztek a város és a környező települések általános iskoláiból. A második órában kisebb csoportok indultak az aulából. Tanárok és felsős diákok vezetésével körbejárták az épületet, majd beülhettek a 3., 4., 5. óráinkra, és megnézheték, hogyan is tanulunk, milyenek is a tanáraink.

Mivel a 8. b is erre kijelölt osztály volt, ezért sokan beültek hozzánk is. Nagyon sok baráttal és régi osztálytársal most találkozhattunk újra 4. óta. Igyekeztünk azért főleg az órára koncentrálni, mert sokaknak a szülei is eljöttek, de a szünetben mindenki ismerőseivel beszélgethetett, kérdezgethette:

– Na, jössz a Bárdosba?

Az erre vonatkozó válaszokat három nagy csoportba sorolhatnánk:

A biztos: „Hát persze, ez lesz az első, amit bejelölök, de azért jó volt megnézni!”

A bizonytalan: „Még nem tudom eldönteni. Sok iskolát megnéztek, és amelyek szimpatikusak, azokból fogok sorrendet felállítani.

A másik biztos: „Nem valószínű. Ha bejelölném mint választott iskolát, akkor sem vennének fel, viszont

ezen a napon jót lehet lógni, mert az iskola igazolja! Ez legális!”

Reméljük, sokukkal találkozunk az évnitőn, mert az azt is jelenti, hogy jó benyomást keltettünk! (▶▶ 5)

Szalagavató

Idén is nagy lelkesedéssel készülnek végzős diákjaink a január 23-án tartandó szalagavató báljukra. A szép ruhák és pazar hajköltemények mellett izgató diákok várják, hogy felkerüljön matrózlúczukra a szalag, mely az egyre közeledő érettségire hívja fel figyelmüket. A szokásos bécsi, illetve angol keringő mellett felelevenednek a hetvenes évek népszerű együttesének, az Abbának dalai, valamint a híres Grease című musical slágerei, és ha mindez nem lenne elég, a kedves nézők betekintést nyerhetnek a showtánc, a dzsessz világába is.

Újévi „ajándék”

Mire elég 45 perc?

Egy tanórára. A középszintű magyar érettség első részének megoldására. Egy vonatútra Tatabánya és Budapest között. Egy bevásárlásra.

Tömegközlekedésre Kertváros és a Bárdos között? Na, arra nem.

Sokan tapasztalhattuk, hogy január elsejétől ismét megváltozott a helyi buszközlekedés. A változtatásokkal régi, szép emlékeké falkultak a tizenötpercenként induló, viszonylag rövid menetidővel rendelkező járatok, amelyek átszállás nélküli közlekedést biztosítottak városunk egyik végéből a másikba. Mind a vonalak, mind a járatok számát drasztikusan csökkentették. Előbbit az egyszerűsítés, utóbbit a spórolás jegyében. A menetrendet a lehető legjobban állították össze. A központba az idős emberek reggeli célpontjait, a temetőt és az újavárosi piacot választották. Az összeállításhoz a már kevésbé volt fontos, hogy bejárós diákok sosem érik el helyközi járataikat. A másik érdekesség, hogy a Vértes Volán szerint a buszok olyanok, mint az emberek: nem szeretnek magányosak lenni, mindig csoportban járnak. Mit jelent ez? Ha egy buszt lekésel, akkor az összeset lekésed. De sebjaj! A téli, fagyos levegő jót tesz!

„Lábbusszal egészségesebb!” – Úgy tűnik, hogy az új vezérigazgató ezt a kereskedelmi mottót választotta a 2009-es évben a Vértes Volán számára.

Kicsit hangos, de a miénk! Rövidebb csend után beindult a sulirádió, a 10. a osztály jóvoltából. A változatos zenét két dolog segíti. Az egyik, hogy minden nap más-más diákcsoport ül a keverőpult mögé különböző stílus képviselve. A másik, hogy beindítottak egy nagyszerű programot. Ün. „dalkérő cetliket” helyeztek ki az osztálytermekbe immár második alkalommal, amin az egész iskola kérhetett, küldhetett, üzenhetett, és amelyik zeneszámot a legtöbben kérték, azokat lejátszották az órák között. Való igaz, néha a szünetekben alig lehet érteni egymást a hangszóróból áradó dallamoktól, ettől függetlenül minden elismerés a rádió csapatának. Várjuk a következő cetliket!

Hideg van!

Ez az állítás mindent elárul nekünk az iskolai klímáról. Legyen szó a tanáriról vagy a tanteremről. Még él az emléke azoknak az időknél, mikor a lankadó diákokat ezekkel a szavakkal fogadta a tanár úr/nő: „Látom, te is csak melegedni jársz az iskolába.” Az új év első tanítási napján mindenki döbbenet tapasztalhatta a lehelést az iskolában. A hideg azóta is megmaradt.

Az átlagember a 23–24 C°-ot tartja kellemes időnek. Nos, ehhez képest az aula átlaghőmérséklete január 5–16. között nem haladta meg a 18 C°-ot. A folyosókon is hasonló volt a helyzet, kivéve a harmadik emeleti folyosót, ott a hőmérséklet elérte a 19 C°-ot. Ilyen alacsony hőmérséklet fogadja az alagsori osztályok tanulóit is reggelente! A helyzet némiképpen javul emeletenként, az elsőn 19,5 C° az átlag, a másodikon és harmadikon pedig kb. 20 C°. A „legmelegebb terem” címet a 12. b osztály terme kapja, ahol a hőmérséklet napközben a 21 C°-ot is elérheti. Sokanszerint a nyílászárók a hibásak a hidegért. Sajnos a szigetelés sok helyen hiányos, illetve sok helyen még az ablakot sem lehet rendesen becsukni. Igazán ráférne egy alapos javítás vagy egy komplett felújítás. De addig is elő a sapkát, sálát és nagykabátot!

Kassay-Farkas Réka továbbjutott!

A 11. a tanulója továbbjutott a történelem OKTV második fordulójába. Felkészítő tanára Pleier Tamás. A Bolyai János matematika csapatversenyen Csermák Júlia 6. osztályos csapata országos 5., a 7. osztályosai megyei 3., Muraközy Gáborné ötödikesi megyei 2. helyen végeztek.

SÁNDOR JÁNOS IGAZGATÓ ÚR
KÖSZÖNTI A TOVÁBBJUTÓKAT

NAGY TAMÁS FELVÉTELE

egy fontos üzenet! A világ változik, és ezzel lépésről lépésre kell tartani.

A kutató és kutatni vágyó diákokat a Kutdiák, vagyis Kutató Diákok Alapítvány nevű szervezet támogatja. A szervezet honlapján (www.kutdiak.hu) jelentkezni lehet a mozgalomba, és a közvetítésük által lehet részt venni olyan versenyeken, mint például a TUDOK.

Természettudományi, humán és társadalomtudományi valamint műszaki és informatikai

szakmai tagozatok mindenki előtt nyitva állnak a belépésre. Minden évben esszé pályázatot hirdetnek, aminek a célja, hogy a diákok írásban is kifejthessék kutatásuk menetét és új eredményeit. Aki érez magában bátorságot, annak még van ideje jelentkezni, mert az esszé leadási határideje március közepe. Erről részletesebben olvashattok a Kutdiák honlapján.

A Kutdiák mottója: „Ahol megtalálsz egy helyet”.
MADARÁSZ ANNA

Amerikából jöttem

Ez év szeptemberében egy rendhagyó esemény is történt iskolánkban. Ez idáig először fordult elő, hogy két külföldi diák érkezett tanulmányútra iskolánkba: Ryan McCabe az Egyesült Államokból és José Guilherme Moretti Gomes Braziliából. Velük beszélgettünk Magyarországról, az iskoláról.

☛ **Miért pont Magyarországot választottátok a sok európai ország közül?**

José: – Mindenképpen Európába szerettem volna jönni, és Magyarország volt az egyetlen európai ország a felsorolt lehetőségek között.

Ryan: – Eredetileg Németországba akartam menni, de oda már nem volt hely, így kerültem Magyarországra.

☛ **Hallottatok valamit Magyarországról ér-**

kezésetek előtt? Ha igen, mit tudtatok róla?

José: – Igen, történelemórán. Akkor is csak arról, hogy az első világháború előtt Magyarország és Ausztria összetartozott.

Ryan: – Én a családommal vettem részt még otthon egy kenutúrán, ahol a túravezetőink Magyarországról származtak.

☛ **Mi a véleményetek Magyarországról és Tatabányáról? Egy kicsit megismerhettétek már.**

José: – Magyarország nagyon szép, főleg Budapest. Kedvesek az emberek, sok a látnivaló.

Ryan: – Szerintem minden „cool”.

☛ **Milyennek találjátok a magyar nyelvet?**

Ryan: – Nehéz, de szép. Sokszor vicces.

☛ **Tanít titeket valaki rendszeresen magyarul, vagy csak a diákoktól tanultok?**

José: – Mr. Sopow tanít minket rendszeresen. Gyakran nevetünk, mert sokszor nehéz kimondani a szavakat.

☛ **Mi a kedvenc magyar szavatok?**

José: – Micsoda.

Ryan: – Garázkapu.

☛ **Mi a véleményetek az iskolánkról? Miben különbözik a régi iskolátoktól?**

Ryan: – Az órákon a diákok írnak, csöndesek, nem beszélgetnek, de nálunk, Braziliában az órákon a diákok beszélgetnek, viccelődnek, nem figyelnek a tanárookra.

☛ **Milyennek találjátok az osztályotokat? Sikered már beilleszkednetek?**

José: – Nagyon kedves az osztályom, mindenki kedves, próbálnak szórakoztatni engem.

Ryan: – Szeretem az osztályt, kedvesek az emberek, sok magyar szót is tanítanak.

WEISZENGRUBER DÓRA – LEGÁT CSABA

FOTÓ: WEISZENGRUBER DÓRA

TÉNYEK

A Kutató Diákok Országos Szövetsége 1996-ban alakult Csermely Péter akadémikus vezetésével. Az egyetemi kutatómunkához hasonló tevékenységet kívánunk a középiskolás korosztály körében meghonosítani. Minden évben versenyt rendez a tudományok különböző területeivel foglalkozó diákoknak.

Idén az országos verseny észak-dunántúli regionális fordulójának iskolánk adott otthont november 14–15-én. A kétnapos rendezvény első napján a versenyzők ünnepélyes megnyitón vettek részt, majd ellátogattak a Szabadtéri Bányászati Múzeumba és Tatabánya nevezetességeihez, a kilátóhoz, Szelim-barlaghoz és a turulmadárhoz. Ezután hangulatos teaházban barátságot köthettek a többi versenyzővel, beszélgethettek a tanárokkal, a mentorokkal és a zsűritagokkal.

A verseny érdemi része mégis másnap volt. A munka négy szekcióban zajlott: biológia, műszaki tudomány, humán tudomány és történelem témakörben hangzóttak el előadások. A kutató diákok előbb beszámoltak választott témájukból, majd a zsűritagok és a közönség mindent érintő kérdéseire kellett válaszolniuk. Iskolánkat négy tanuló képviselte: CSÍK ANNAMÁRIA a humán, SZÁM SZILVIA a biológia, BARABÁS PÉTER és MIHÓCZY MERCÉDESZ pedig a történelem szekcióban tartott előadást. Akik pedig nem indultak a versenyen, nézőkként vehettek részt a programon. Drukkolhattak társaiknak, és új tudásra tehettek szert.

A versenyzők előadásai után a zsűri a következő tanulókat juttatták a tavaszi pannonhalmai országos döntőbe: ÉLŐ DÁNIEL (Szombathely, premontrei gimnázium, történelem, Sitke község helytörténete); HORVÁTH BENCE (Sopron, Széchenyi gimnázium, Petrus Ransanus történetíró); GULYÁS LUCÁ (Székesfehérvár, Lánccso, filmelmélet); MÉHES ESZTER (Tata, református gimnázium, reklámalemez); ESZES ANDRÁS (Székesfehérvár, Lánccso, Szilárd Leó-féle ciklotron); DOMOKOS DOMINIKÁ (Esztergom, Dobó, anyai viselkedés); HAÁSZ PÉTER (Esztergom, Dobó, uracil-DNS nukleáz); KÁLMÁN BOTOND (Pápa, Türr, természetes termőtalaj). Az értékelésen a döntőbírók rámutattak az előadások hiányosságaira, értékeire, hogy egy hasonló helyzetben a versenyzők még színvonalasabb előadással léphessenek a hallgatóság elé. Az eredményhirdetés után a diákok és kísérőik, valamint a zsűritagok még részt vehettek egy közös ebéden is.

A konferencia szervezői voltak: SÁNDOR JÁNOS igazgató; FÜRÉSZ JÓZSEF, a Rotary Club elnöke; VARGA ISTVÁNNÉ általános igazgatóhelyettes; DOBROVA ZITA, SOPOWNE BALOGH ELVIRA szaktanárok; OLÁH MÁTÉ a Kutdiák alelnöke és NAGY TAMÁS főszervező.

Reméljük, hogy a természettudományos versenyzők közül sokakkal találkozunk a tavaszi diákbölgus napokon!

Keserédes utódvárás

Lógás a suliból, avagy haverság a tanóra alatt

PÁR HÉTTEL ezelőtt iskolánkban nyílt napon vehettek részt a város és a környező települések nyolcadikos diákjai. Ismét rengetegen mutattak érdeklődést a gimnázium iránt, és ebben az évben is sok valóban érdeklődő és szimpatikus tanuló látogatott el hozzánk erre a pár órára. Remélem, hasonlóan jó osztályokat alkotnak majd a jövőben, mint az eddigi Bárdosos osztályok. Az osztályunk néhány tagja azt a feladatot kapta, hogy törődjünk az érkezőkkel, mutassuk meg nekik az iskolát, beszélgessünk velük, segítsünk nekik tájékozódni. Hát, mi mindent meg is próbáltunk. És voltak olyan vendégek, akik nagyon kedvesek voltak, jót beszélgettek velünk. Viszont néhányukkal kapcsolatban nagy csalódás is ért minket ezen a délelőttön... Remélem, csak az első benyomás volt ennyire rossz... Bár ami az első benyomásról köztudott...

Ezek a mai fiatalok... mondom én, vén tizenhat éves fejjel. Némely esetben gigantikus szakadék van a mostani felvételizők és a már bárdosos diákok között, holott én is még csak második éve koptatom itt a padokat. Nem élek álomvilágban, de azt gondoltam – én naiv –, milyen jó lesz kísérgetni a nyolcadikos leendő iskolatársaimat. Készülődtünk a többi segítővel, mindenki mosolygósan indította a napot, szóval nagyon kellemes hangulat uralkodott. Lassan nyolc óra lett, már szállingóztak a vendégek. Sajnos az ajtóban állva nemcsak a hideg levegő csapott arcon bennünket, hanem váratlan dolgokat művelt az „idegenek” némelyike. A portás néni is megjegyezte: „lát-szik, hogy nem ide járnak, mert köszönni nem tudnak...” Hát igen, mert úgy tűnik, mi még megtanultuk a szüleinktől, hogy ha bemegyünk valahová, akkor ne szó nélkül tegyük azt. Azt sem tudom, melyik iskolában kell kopogni a főbejárat ajtaján, mielőtt belépnének rajta, ugyanis ezzel is találkoztunk, sőt azzal is, hogy a z á r t

a j - t ó n a k a r - nak hosz - szú per - cen keresztül bejutni. Később arra is fel kellett hívnunk az új elsősök figyelmét, hogy ahogy az illem előírja, sapkával nem szokás járkálni a suliban. Az efféle megle-

petésektől elég komor arccal hallgattuk meg az igazgató úr beszédét ezután. Mialatt próbáltuk végigvezetni őket az iskola minden fontosnak tartott részén, elég kellemetlenül éreztem magam, meglepett az érdektelenségük, holott arra számítottam, hogy majd kérdésekkel bombáznak, ahogy ezt általában az izgatott, érdeklődő fiataloktól elvárná az ember. De teremről teremre járva egyre jobban lekonyult a szám, mivel ahelyett, hogy információs pultként végeztük volna dolgunkat, tintát nem bíró szavakkal becézgettek minket, és nyomdafestéket nem tűrő kérdéseket tettek fel. Az idő múlásával a vendégek egy része egyre jobban letaglózott minket. Többek között azzal, hogy azt gondoltuk, mindenki azért jött közülük, hogy kipróbálják, milyen itt egy tanítási nap, mennyire jó a diákélet, és hogy mi módon zajlanak a tanórák. Gondoltuk, amikor erre került végre a sor, itt már izgatottá válnak attól, ki melyik órára jut be, és hogy megtudhatják, a tanárokról szóló mítoszok valóban igazak-e stb. De becsöngetés után azok, akik nem tudtak bejutni abba a terembe, ahol valamelyik testvérük, haverjuk vagy szomszédjuk éppen ott volt, úgy gondolták, jó lesz az aulában hangoskodni, sapkában rágózni, mert kit érdekel, mit mondtunk, meg egyébként is nagyon menők így. Ismét kezünkbe vettük az irányítást, és megkértük őket, menjenek be az ebédlőbe, zajongjanak ott, ha már ennyire nem érdekli őket igazából a sulink. Próbáltuk interaktívvá varázsolni ezt a kis időt, viszont a „nagy menők” nem voltak vevők rá. Mondtuk, oké, akkor... játsszunk közösen valamit. Nem arra céloztunk, hogy bújócskázzunk, mint az ovisban, hanem olyan csapatépítő percekre töltünk el, amit az osztályom is nagyon élvezett az első évben. Szó szerint az arcunkba röhögtek,

hogy mit dedóznak. Ekkorra már – mondhatom talán a többi segítő nevében is – igen dühösekké lettünk rájuk. Ezt még a bárdosos szerelmi életről szóló érdekes kérdéseik tetőzték, mivel – hát igen, úgy látszik – a mai felvételizők nem az iskolák tanulmányi részét veszik figyelembe, hanem párosodási esélyeiket. A délelőtt csúcspontja az volt, amikor Varga Istvánné tanárnőnek kellett elzavarnia két tizennyolc év körüli fiút, akik úgy gondolták, arra a napra a mi iskolánkba jönnek be melegedni. Sajnos ilyen elemek is bekeverednek néha a valóban érdeklődő, nyitott, kedves, reményeink szerint jövőbeli bárdososok közé.

Ez a cikk nem panaszáradat akart lenni, és nem a Bárdos diákjainak fényezésére, hogy mennyivel különbek vagyunk a többiekénél, csak úgy gondoltam, ahelyett hogy azt írom, szuper volt az egész nyílt nap, elmesélem az árnyoldalát is. A végszó nektek szól, jövő kilencedikesei: akinek nem inge, ne vegye magára...

MADARÁSZ ANNA

„Próbálunk reális képet kialakítani az iskoláról”

A nyílt nap után Varga Istvánné tanárnőt MADARÁSZ ANNA faggatta a minden évben megszervezett, egyre komolyabb visszhangot keltő iskolalátogatási programról.

☛ **Úgy tudjuk, a tanárnő eléggé tapasztalt már ebben a témában. Tulajdonképpen miért is szervezi az iskola ezt a napot?**

– Évről évre a beiskolázást megelőzően szervezzük a nyílt napot, hogy a nyolcadikosok több információt kapjanak rólunk. Ezt a tanórákon való részvétellel, az épület bemutatásával – gondolok itt például a kémialaborra és jól felszerelt informatikatermekre – megpróbálunk reális képet kialakítani az iskoláról. Fontos az is, hogy az igazgató úr ezen a napon tart részletes tájékoztatót a felvételizők számára, itt kerül sor a még fennálló kérdések megválaszolására is. Persze a diákélet sem maradhat ki a sorból, így az órák között kicsit beleélhetik magukat az általános iskolás gyerekek is az itteni légkörbe.

☛ **Már számos nyílt napra sor került az idők során. Mik a tanárnő tapasztalatai?**

– Nagyon örülünk annak, hogy sokan azok közül a diákok közül, akik jól érezték magukat, az iskolával való megismerkedés hatására döntenek a Bárdos gimnázium mellett. Így évről évre nő az érdeklődők száma, viszont sajnos az a tapasztalatunk, hogy egyre több olyan tanuló is érkezik velük, akik nem igazán szeretnének iskolánkba felvételizni.

☛ **Milyen változtatásokat fog az iskola vezetése tenni annak az érdekében, hogy minél színvonalasabb és élethűbb legyen az a néhány óra, amit az érdeklődők itt töltenek?**

– Gondolkoztunk azon, hogy mivel egészíthetnénk még ki ezt az alkalmat, mivel tudnánk többet megmutatni a mindennapokból. Az izgalmasabb, tartalmasabb látogatások érdekében szeretnénk az általános iskolákkal kapcsolatba lépni, és kérni őket, hogy valahogy már ott szűrjék ki azokat a tanulókat, akik nem gimnáziumban szeretnének továbbtanulni, vagy legalább pár pedagógus elkövetné az érdeklődő diákokat, így könnyebben zajlana ez az esemény. Másik ötletünk az lenne, hogy délutánra raknánk át az időpontot, de ezt még nem döntöttük el. Természetesen mindenkinek joga van részt venni a nyílt napon.

☛ **Az itt tanító tanárok vajon mit gondolnak a látogató diákokról?**

– Úgy gondolom, rengeteg nyitott diák komolyan veszi, és figyel az órákon, netán be is kapcsolódik a témába, viszont a kollégáim is tapasztalták, sajnos, hogy néhány látogató a tanórákon sem megfelelően viselkedett. Ezt a következő évi változtatásokkal megpróbáljuk majd kiküszöbölni és a nyílt napot interaktívabbá tenni.

☛ **Van valamilyen konkrét célja az iskolavezetésnek a nyílt nappal kapcsolatban a jövőt illetően?**

– Megpróbáljuk minél jobban megmutatni a Bárdos László Gimnázium értékeit és előnyeit, hogy a felvételizők több lehetőséget lássanak intézményünkben.

Retrósok a gengszterek és a görög embereszmény előtt

„A sorrend, akár az ABC...”

NÉGY ÉVVEL ezelőtt fogalmam sem volt, hogy mi valaha is képesek leszünk összerakni egy kampányt. Csodálattal néztem fel az akkori végzősökre, majd végigpásztáztam az épphogy megismert osztályon. És íme, mégis sikerült! Mindenki kivette a részét a munkából, és itt a kulcsszó a mindenki. Hiszen nincs olyan osztályközösség, ahova csak egyforma emberek járnának. Nem, mi maga vagyunk a sokszínűség: rengeteg különböző

már össze kampányújságot, vágatok már készre filmet, találtatok már ki táncot, koreográfiát, és egy egész műsorszámot? Nem? Hát eddig még mi sem. Soha nem kiabáltam a suliban, mióta a Bárdosba járok, és azon a bizonyos kampányhéten bizony még ez is bekövetkezett. De nem voltam ám egyedül. Egyik pillanatban idegbeteg voltam, de szó szerint, a másikban pedig annyit nevettem, ahogy a sok tógás, retrós és rendőrös évfolyam-

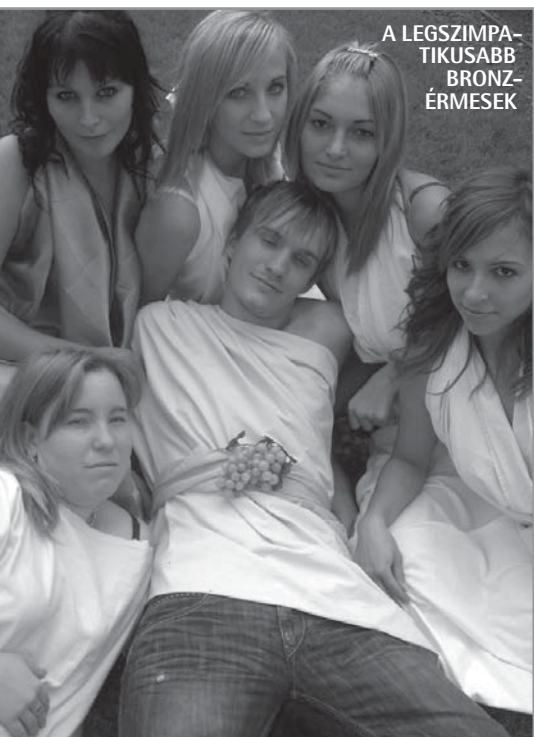

AZ ÁSOK VÁRATLAN GYŐZELME IGAZI CSAPATMUNKA VOLT!

ARCHÍV: PERGE ANITA

stílus. Tudom, hogy ez mindhárom végzős osztályban hasonló. Mint ahogyan az is, hogy ez az egy hét a legjobb közösségi munka. Mert ami másoknak csak evészet-ivászat, buli, órák dolgozat nélkül, az nekünk igenis kemény munka. Raktatok

társam is ugyanilyen lélekállapotban van. Az is biztos, hogy egyszer nem hallottam még egyik

A LEGSZIMPATIKUSABB BRONZ-ÉRMESEK

ARCHÍV: PLOZA MÓNKA

LEHENGERLŐ BEVONULÁS A BÉSEKTŐL

ARCHÍV: GRÜNWARD BALÁZS

osztálytársam szájából sem a „bárcsak már órákra járhatnánk!” mondatot. És hogy mindez megérte-e? Igen! Most mondhatnám a megszokott (és elvárható?) dolgokat, hogy nem a sorrend a fontos, fő a részvétel stb. Valamilyen téren igaz, hisz összehozza az embereket a közös munka és küzdés, másrészt azonban abszolút nem igaz! Hiszen mindenki szeretné a legjobbat kihozni magából, és tesz is érte bőven. Sokan a sírás határán álltak

A RETRÓSOK GYŐZELMÉRŐL

A 12. a osztály No School like the Old School című kampánya a retrohangulatra épült. Jókat zenéltek, jókat táncoltak a néhány évtizeddel ezelőtti divatirányzatoknak hódolva. A 12. b-sek Most wanted! kampányukkal próbáltak lecsapni a szavazatokra, végül Erős Antónia és osztályfőnökük segítségével annyit sikerült összeszedniük, hogy megcsípték a második helyet. A 13. c osztály kampánya klasszikus királyválasztási korterműsor volt, amelyben a görög mítoszok világa elevenedett meg, démoni gonoszokkal és tökéletes erényhősökkel. Bár nem álltak tőle távol, nem sikerült megismételniük a Bárdos angyalai 2004-es bravúráját, így továbbra is csak egy cés osztály birtokolhatta eddig a Bárdos kulcsát. Idén feltűnt két régi ismerős arc is – a Love Makers-duó tagjai, Love és Ly –, akik a Retro életérésbe hoztak némi szerelmet, no meg számtalan vokst! A sikerhez, úgy tűnik, nem kell más, mint kenyér, cirkus, némi retro és pár korábbi „celeb”. 2008 erős év volt kampányszempontból, maradjunk annyiban, hogy bőven voltak olyan évek, amikor a jelenlegi hármas bármelyike magasan aratott volna. Most ez ebben a kiélezett versenyben az ásoknak sikerült. Gratulálunk nekik is!

a hét folyamán többször, aztán reménykedtek. Lelkileg van tétje. Gyenge leszek, ha azt mondom, engem is megviselt? Szerintem nem, hiszen nem voltam vele egyedül. Ettől függetlenül nagyon jó buli volt! Habparti, limbó-hintó, karaoke, és persze a nagyműsor. Jól éreztem magam. Őszintén: a

kisvideókat vagy ezerszer megnéztem, hiszen a mi munkánk, és persze köszönet az elkészítésért, azúton is! A legjobban azonban mégiscsak a többi végzős társam tetszett. Azért, mert nem voltunk ellenségek. Ugyanabban a cipőben járó játéktársak voltunk. És ha észrevettétek, akkor láthattátok, hogy nem egyszer görög és retrós fiatal fotózkodott, táncolt vagy énekelt együtt. És ha már az éneklésnél tartunk, akkor az eredményhirdetés előtti közös dallamok adták az alapot a meghalt hangulathoz. És hogy

a végső sorrend igazságos volt-e vagy sem? Ki mennyi ok nélküli sérelmet szenvedett? Mindenki döntse el magában! Hiszen az ilyen kérdések azok, amelyekben soha nem fog mindenki egyetérteni. Viszont ettől függetlenül, mindenféle harag nélkül gratulálok minden évfolyamtársamnak, és nem a végeredmény miatt konkrétan, hanem azért, amit tették, amit tettünk, amit dolgoztunk együtt!

CSONKA NIKI

Ha ilyen volt egy Hansa, elfogadnék egy Gildét!

Schwarzenbeki emlékeink

Még bele sem rázódtunk a tanulásba – köszönet Vidéki József tanár úrnak! –, máris kaptunk egy lehetőséget egy németországi útra. Schwarzenbeckben voltunk, ahol élménydús napokat tölthettünk el.

Egy esős, hétfői reggelen indultunk a Tesco parkolójából a repülőtérre, ahol még két órán át várakoztunk, hogy felszállhassunk végre. A repülőút számomra örök élmény marad, mivel én még azelőtt sohasem ültem repülőn. Az első repülő utam viszont nem csak nekem maradt emlékezetes. Annyira féltem, hogy úgy belefeszültem az ülésbe, hogy alig látszódtam ki belőle. Rádásul az ablak mellett ültem (aminek köszönhetően később odafönn a magasban nagyon szép kilátásban volt részem), és eleinte ki sem mertem rajta nézni. A mellettem ülők már szó szerint sirtak a nevetéstől. Én pedig velük együtt kuncogtam félelmemben.

Ahogy közeledett repülőnk a cél felé, egyre izgatottabbak lettünk, a kérdések egymást követték. Milyen családhoz kerülök? Fogom érteni, amit mondanak? Ezekre a kérdésekre hamar megkaptuk a választ. Kedves, segítőkész emberek fogadtak minket egy gyönyörű helyen.

Értem a cserepartnerem és az

apukája jött, akik nagyon kedvesen és megértően bántak velem. Amikor beültem a kocsiba, egyből bemutatkoztak mindketten, és vagy ezer kérdést tettek fel nekem. De sajnos rajtam eluralkodott az izgalom, és a fáradtság nyomasztó érzése, így csak annyit tudtam mondani: „Ich bin Csaba Hajas, und ich bin hundemüde”.

Csodaszép tiszta erdős környezetben laktam Güsterben, Schwarzenbecktől mintegy 20 km-re. Amikor megérkeztem a házukba, és kinyitották az ajtót, két óriási kutya futott ki, akik egyből rám ugrottak. Ugyanilyen lelkesen fogadott a csereanyukám is, aki fülig érő szájjal, és éneklő hangon köszöntött egy Hallo!!-val.

A cserecsaládok kedvessége ellenére igazán csak másnap reggelre múlt el az izgatottságunk, mikor ismét találkozhatott a magyar csapat. Az esti „családi vacsorák” mindig sok meglepetést tartogattak, hisz itt derült ki a másnapi program. Részt vettünk egy iskolai körúton, néhány tanítási órán – melyek elég unalmasan teltek –, városnézésen (Hamburg, Lübeck), bicitúrán Ratzenburgban és a családok által szervezett egyéni programokon. Először Hamburgba mentünk, ahol egy óriási sétáltunk. Hajózáztunk az Elbán, átsétáltunk a folyó alatt, megnéztük a város egyik híres templomát, a Mathias Kirchét.

Schüleraustausch der Gymnasiasten 23.07.08
Schwarzenbeki Angol
Ungarn zu Gast in Schwarzenbek

Schwarzenbek (mt) – Die Nationalität der Schwarzenbeker und ihrer Gäste lässt sich auf den ersten Blick kaum zuordnen: Es gibt keine äußeren Unterschiede zwischen den Jugendlichen aus Deutschland und Ungarn. »Da sieht man, dass sich seit der Wende einiges getan hat«, meint Kirsten Voß. Die Lehrerin betreut seit drei Jahren ein Schüleraustauschprojekt am Schwarzenbeker Gymnasium.

Freundschaften», berichtet Voß. Am Montag empfing Bürgermeister Frank Ruppert die insgesamt 26 Austauschteilnehmer aus den 9. und 10. Klassen im Rathaus. Deutschlehrer Josef Vidéki, der die Ungarn begleitete, dolmetschte für die Schüler und unterhielt sich anschließend in vorbildlichem Deutsch mit seinen Gastgebern. Ungarische Jugendliche lernen in der Regel zwei Fremdsprachen. Die erste, meistens Deutsch, wird im vierten oder fünften Schuljahr begonnen. In der 9. Klasse kommt die zweite Sprache hinzu. »Unsere Schüler können zwischen Englisch, Französisch, Italienisch und Spanisch wählen«, erzählt Vidéki. Der Kontakt zwischen der Schule in Tatabánya und dem Schwarzenbeker Gymnasium besteht seit 17 Jahren. Im kommenden Mai fliegen die Schwarzenbeker nach Ungarn. Die Teilnahme am Schulunterricht sei dort jedoch recht schwierig, da die Sprachen wenig Gemeinsamkeiten aufweisen. Voß: »Wir gehen dann meistens in den Deutsch- oder Englischunterricht, weil wir sonst kein Wort verstehen.«

Im Rahmen des Austauschprogramms waren in der vergangenen Woche 13 ungarische Schüler nach Schwarzenbek gekommen. »Die Jugendlichen sind gerne hier, und auch die Verständigung klappt schon ganz gut«, freut sich Voß. Die Gäste aus der nahe Budapest gelegenen Industriestadt Tatabánya unternahmen bei ihrem ersten Aufenthalt in Deutschland mit den Gastgebern Ausflüge nach Ratzeburg, Lübeck und Hamburg. »Spannend waren auch die Erfahrungen während des Wochenendes, das die Jugendlichen mit ihren Gastfamilien verbracht haben«, erzählt Voß. Da die ungarischen Schüler Deutsch, die Deutschen jedoch kein Ungarisch lernen, könne man nicht von einem klassischen Schüleraustausch sprechen. »Es handelt sich vielmehr um eine Begegnung, die zur Völkerverständigung beiträgt.« Die Schüler würden erkennen, dass sie trotz der unterschiedlichen kulturellen Voraussetzungen im Grunde ähnliche Interessen haben. »Manchmal entstehen auch jahrelange

26 deutsche und ungarische Schüler der 9. und 10. Klassen hatten an dem Austauschprojekt teilgenommen. Ein Eintrag im Gästebuch der Stadt durfte nicht fehlen.

Foto: Malke Tornählen

A FELVÉTELEK VIDÉKI JÓZSEF TANÁR ÜRTŐL SZÁRMAZNAK

A nap további részét szabad programként tölthettük el a főutcában. Másnap Lübeckbe vonatoztunk, ahol megnéztük azt az óriási templomot, melynek felépítésben még maga az ördög is segédkezett. Jártunk a lübecki fakapunál, sétálgattunk a fő utcán, betértünk a világhírű Lübecki Marcipánmúzeumba, és így szép lassan el is telt már négy nap.

Ezen a programokon mindig történt valami feledhetetlen dolog, ezek közül néhány sztori igazán említésre méltó. Ilyen volt, amikor egy szabad program keretében meglátogattott pékségből visszatérve senkit nem találtunk az állomáson. Megrettenve álltunk ott, nem tudtuk, most hogyan tovább, melyik vonatra kell szállnunk. De szerencsére jött

Gimnáziumunk rejtett tehetségei (1. rész)

A legszerényebb világklasszis

Talán kevesek tudják azt, hogy milyen tehetségek vannak iskolánkban. Erre a legjobb példa GULYÁS REGINA, aki a 12. c osztály tanulója. Sokak számára az Adventi műsoron vált nyilvánvalóvá, hogy Regina balettozik, de nem is akárhogyan. A Silhouette balettszoporttal már háromszoros világbajnokok. A vele készült beszélgetésem által többet is megtudhattok róla és világaról.

☛ Hogyan keltette fel a figyelmet a tánc, és mióta űzöd?

– Egészen kicsi voltam, ovis talán, mikor valahol balettosokat láttam, és megkértem édesanyámat, hogy írasson be, de először egy évig dzsesszbalettoztam, utána átléptem a klasszikus csoportba.

☛ Kérlek, mutasd be nekünk a tanárnőket és a csoportot!

– A tanárnőket Csáky Máriának hívják. Erdélyi származású magyar,

egy kedves, fiatal német lány, és útbaigazított minket. Vidéki tanár úr közben nyugodtan ült a vonaton. „Lányok, én azt hittem, elől ültök!” – ezzel fogadott bennünket.

Az egyik nap vendéglátóink egy kerékpártúrát szerveztek nekünk Ratzeburgban. Béreltünk bicikliket, voltak mindkét részről, akik tandemet kértek maguknak, amit később meg is bántak. A bérelt kerékpárokkal átutaztunk az erdőn elérve egy álmot, ahol több érdekes járművet találtunk, és egytől-egyig kipróbáltuk őket. Ehhez a városhoz kapcsolódik egy keserűes élményünk is. A bücheni vonatállomáson vettük észre, hogy a csapat egyik tagja, T. Anna nincs velünk. Szerencsére Vidéki tanár úr visszavonatozott Ratzeburgba, és megtalálta őt.

A hét legjobb mondása is tőle származik: „Gyerekek, itt még téreőr sincs!” A mondat akkor hangzott el, amikor rájöttünk, hogy eltévedtünk a bicótúrán.

A családok, vendéglátóink örültek nekünk, kedvesek voltak hozzánk, és amikor jött a hétvége, arra próbálták buzdítani néhányunkat, hogy főzzenek magyaros ételeket. Márk és Csabi a lecsó mellett döntöttek, illetve, mivel Csabi nem szereti a lecsót, egy sonkás-szalámis tojás mellett döntött. Műveik olyan sikert arattak, hogy még a helyi újság is a címlapra tette az eseményt. Néhanyan a környék legnagyobb vidámparkjába, a Hansa-parkba, mások a

aki 18-19 éves korában érkezett Magyarországra. Előtte sokat turnézott. Tatabányán kezdett tanítani, utána ment át Oroszlányba, és a Bakfart Bálint Alapfokú Művészeti Iskola klasszikus balett mesternője lett. A Silhouette balettszoport 6 tagú (Berezki Katalin, Földi Zsófia, Mészáros Szabina, Huszti Petra, Sas Rita, Gulyás Regina), és leginkább egy csoporthoz tartozunk, tehát mind-egyikünk tanuló még. Szinte mind-

Keleti-tenger környékére is eljuthatnak vendéglátóik jóvoltából.

Márk és én viszont nem a Hansa-parkba mentünk, minket elvittek síelni, ami számunkra örök élmény marad. Soha életemben nem síeltem még, aminek hiányát korán meg is éreztem. Nehezemre esett nemcsak a menés, de maga a megállás is. Egyedül csak nekem sikerült a babyfelvonón úgy elesnem, hogy még a lécs is leessen a lábamról. De szerencsére a végére nagyon belejöttünk mindketten, és a tanulópályát egybekötöttük a haladó pályával.

A német családok úgy megszerettek bennünket, hogy búcsúpartit is szerveztek.

Egy mesés helyen, az erdő közepén, egyik cserediák otthonába invitáltak meg minket. Mindenki nagyon élvezte. Szinte mindenki kipróbálta a trambulint, hintáztunk, a táború körüli beszélgettünk a kis tó partján, és senki sem maradt éhes a sok grillkolbásznak, grillhúsnak és perse a salátáknak köszönhetően.

Valóban mindenki nagyon jól érezte magát, de a hangulaton érződött egy csöpp szomorúság is amiatt, hogy másnap indulunk haza.

Végül ezt az alkalmat szeretné megragadni az egész csapat, hogy köszönetet mondjon Vidéki tanár úrnak a szervezésért és a felejthetetlen élményekért. Köszönjük, Tanár Úr!

SZEMES KLAUDIA beszámolóját HAJAS CSABA személyes élményei egészítik ki.

annyian együtt kezdtünk táncolni, szóval nemcsak táncostársak, de nagyon jó barátnők is vagyunk, így a hangulat nagyon családias.

☛ Milyen gyakran tudtok próbálni, gondolom így elég nehéz összeegyeztetni?

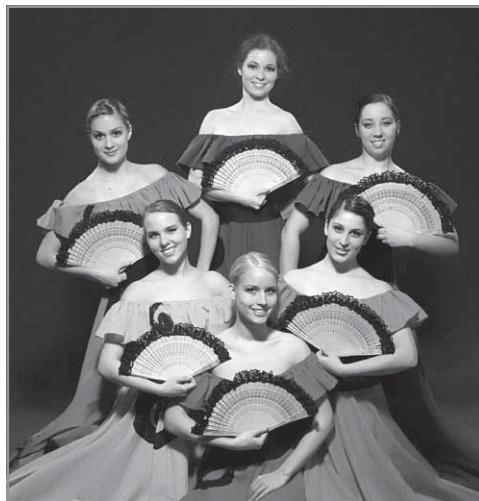
– Igen, általában szabadidőtől függ, hogy mikor tudunk összejönni, hétfőn és szerdán hattól nyolcig kötelező a megjelenés. Nagyobb szabású fellépés, szereplés vagy verseny előtt tréningeket szoktunk tartani, ami pénteken, szombaton és vasárnap van reggeltől egészen délutánig. Nagy a rohanás ilyenkor, de több mint tíz év után már hiányozna.

☛ Milyen versenyeken szerepeltetek, milyen eredményekkel?

– Rengeteg versenyen vettünk már részt, és fogunk is, remélem. Az igazat megvallva legtöbbször a dobogó csúcsán végzünk. Viszont sajnos nagyon nehéz eljutnunk a versenyekre, a kevés szponzor, a pénzühiány és a magas nevezési díjak miatt. Visszatérve az eredményekre háromszoros világbajnokok vagyunk kortárs tánc kategóriában, de színvonalas műsoraink vannak klasszikus és karakter balettben is.

☛ Mik a terveid a táncsal?

– Nagyon szeretem, és ameddig tehetem, addig táncolni is fogok, de manapság sajnos már nem lehet megélni balett-táncosként, ezért jöttem a Bárdosba, és terveztem a jövőmet. Emellett a kriminálpszichológia érdekel, de ameddig lehetőségem van rá, a táncot nem hagyom abba. Annak idején felvételiztem a Győri Táncművészeti Középiskolába, fel is vettek, második vagy harmadik helyen végeztem, de a rossz egészségi állapotom és a táncos élet körülményei itthon tartottak.

A SILHOUETTE BALETT STANDFOTÓI

☛ Kik tartoznak a támogatóik közé?

– Leginkább a családunk a legfőbb szponzoraink. Rengeteg a művészetkedvelő ember, de sajnos nem abból a rétegből, akik számottevően tudnának minket támogatni.

☛ Milyen fellépések vagy versenyetek lesz a jövőben?

– Nemsokára következik az országos bajnokság, ami majd kvalifikálhat az EB-re, ami meg bejuttathat minket a világbajnokságra ismét. Valamint

nyáron mindig szoktunk Horvátországban fellépni. Régióta tervezzük az erdélyi turnét több állomással, valamint idén lehet, hogy Tunéziába is eljutunk vendégszerepeltetni. Azonban ezek az álmok elsősorban a táncszoport népszerűsítésétől és támogatottságától függenek.

☛ Köszönöm a készséges válaszokat.

BÉRCES KAROLINA BESZÉLGETÉSE

Melók, vizsgák, boldogság – a nagybetűs „Élet”, és ami benne van

Egy egyetemista bárdosos tollából

ÖT ÉS fél óra. Még nőre sem vártam ennyit, nemhogy egy borostás, életunt pacákra... Amúgy tényleg szeretek egyetemista lenni.

Barátom havi húszezerért dolgozott egy ügyvédnél. Feladatai szerteágazóak voltak, hogy más ne említsek, saját kódja volt a fénymásológéphez, ami igen magas rangot jelent egy jó nevű irodában. Kapcsolati tőkje folyamatosan nőtt, hiszen pár hónap után már régi ismerősként köszönt rá a földhivatal portása, a postán a mosolygós hölgy a kettes ablaknál, sőt, ha azt is elárulom, hogy a szemközti kisbolt eladóival is már-már tegező viszonyban volt, bizony, körvonalazódik mindenki számára, hogy arany élete volt. Az lehet, hogy nem tudta volna azonnal megmondani, hogy a polgári perrendtartásról szóló törvény hány paragrafusból áll (én sem), de szemrebbenés nélkül, álmából felkeltve is tudja, hogy a Főnök Úr három cukorral szereti a kávéját. Szakmai előmenetele során oly magasra tört a számlátrán, hogy jegyzőkönyveket, határozatokat szövegezhettek be a Complex nevű törvénytár segítségével, sőt, egyszerű ügyfelekkel is tárgyalnia kellett. (Az öltönyös úr végül ragaszkodott ahhoz, hogy ő édeskével kéri a teát a felajánlott koktacukor helyett.) Aztán jött a gazdasági világválság meg egy újabb gyarkornok, barátom pedig nem tudta tovább vállalni a napi tíz-tizenkét órás munkát – a jogi egyetem mellett. És ő is szeret egyetemista lenni.

December elején a volt osztályunkból tízen bejöttünk egy délelőtti villámlátogatásra a Bárdosba. Kilencen a felsőoktatásban vagyunk jelenleg, mindössze egy volt osztálytársnőm nem tanult egyetemen vagy főiskolán tovább. Ő úgy döntött, hogy inkább elkezd dolgozni, elvégzett három vagy négy OKJ-s kurzust, s vett magának a fizetéséből egy új „mi autónkat”. Igaz, a csodamasina még javarészt inkább a bank tulajdonában van, de ez – szó szerint – részletkérdés. Persze, másik kilencünk is dolgozik valahol, vagy a pénzkeresés alternatív formájával (pókerversenyek) egészíti ki a zsebpénzét és az ösztöndíját, de ezek az összegek jelentős szülői segítség nélkül nem eredményeztek (volna) autót. Mondjuk, az én ösztöndíjam is pont elég lenne, hogy havonta egyszer félig tankoljak egy nyugati autót (mondjuk egy Trabantot vagy egy Wartburgot), de legalább a havi MÁV- és BKV-bérleteim árát fedezi.

2006-ban végeztünk egyébként. Lassan három éve. Szalagavatón és ballagáson, az érettségi bizonyítványok átadásakor vagy éppen a konditeremben a fekvenyomó pad mellett oly sokszor elhangzott, hogy „vár ránk a nagybetűs élet”. Hát, ha nem is konkrétan ránk várt, azért mégiscsak belesöpöntünk.

Azzal nem akarok senkit sem untatni, hogy „az egyetemen mekkora az önállóság”, „ott már senki sem fogja majd a kezedet”, „ott mindent magadnak intézel” és hasonló – amúgy teljesen igaz – dolgok, mert ezeket osztályfőnöki órákon az ofők biztosan elmondják majd elég sokszor,

NÉVJEGY

A szerző 2002–2006 között volt a Bárdos diákja, 2004-től 2006-ig az iskolaújság szerzője. Jelenleg az ELTE ÁJK harmadéves joghallgatója, a Komlói Oktatási Stúdió végzett tanulója, az Oldies Rádió és a Pelikán (Calipso) Rádió műsorvezetője, riportere és a 24 óra megyei lap „Egy egyetemista naplójából” című sorozatának írója.

ahogy közeledik az utolsó év vége. Teljesen igazuk is lesz, tessék meghallgatni őket és megfogadni az elhangzottakat, de mi sem voltunk jobbak, mint a jelenlegi bárdososok – bár remélem, ofőnek kevesebb gondja van az igazolások összegyűjtésével új osztályában, mint nálunk volt –, de ezekkel a kihívásokkal mi is megbirkóztunk. Igaz, néha figyelmetlenek voltunk, megintettek, és utána térdelő helyzetből kellett újra fogást találni az internetes vizsgajelentkezésen, de más kárán tanul az okos – meg olykor a sajátján. Amit persze utóbb úgy mesél el, hogy „egy haverommal történt”.

Amúgy egy haverommal történt, hogy a vizsgaidőszak első négy napjára négy vizsgát rakott, s a negyedik napra már olyan hullá volt, hogy a politológia írásbeli vizsgára úgy gondolta, beviszi magával a kidolgozott tételék „4.0-ás” verzióját (Times New Roman, négyes betűméret). Mind-egyik tétel egy külön papírcsikon talált magának (végső) nyughelyet, s így konkrétan két maréknyi puska keletkezett. A vizsgán aztán feltettek négy triviális kérdést, amit hősünk magától is tudott (a biztonság kedvéért az első percben azért rápillantott a megoldásokra), és a sok puskát jó mélyen becsúsztatta a táskájába. A vizsga utolsó perceiben egy mellőle felálló évfolyamtársa miatt majdnem leesett a táskája a székről, utánakapott, matatott vele egy picit, erre a vizsgáztató szabály szerint felrohant a nagyeladó közepére, hogy „puskázott, egyes, viszlát”. Erre hősünk nem tudott mit mondani, hiszen a „most nem is!” nem lett volna jó védekezés, a „tessék megnézni a táskámat, miből?” szintén nem, hiszen mindössze bokáig állt volna a papírtömeg, ha esetleg fejfelé ráznak egyet a táskán, úgyhogy kénytelen-kelletlen bűnbánó arccal vette a kabátját és az indexét, amelyben már bent is volt az elégtelen egy olyan puskázásért, amely – lényegében – meg sem történt. Szóval, más kárán tanul az okos – meg olykor a sajátján. Amit persze utóbb úgy mesél el, hogy „egy haverommal történt”.

Az egyetem amúgy tényleg más. Itt van például a (szub)kultúrák találkozása. Ha nem ismerem meg Andris barátomat, csoporttársamat, aki történetesen veszprémi, valószínűleg le kellett volna élnem az életemet úgy, hogy nem tudom, mi az a „fény”. (Egy igen finom ital amúgy, aminek köze van a vodkához és a málnaszörpöz, s a nevét onnan kapta, hogy öt-hat után a veszprémi kiskocsmák

mélyén már látni lehet tőle a fényt... Mi azért egy házibuliban megelegszünk kettővel is.)

Vagy például azért szép a felsőoktatás, mert tényleg felnőttes életérzést ad. Az, hogy egy pén-tek este felmentem barátom albréletébe Budán, barátnője tojásos lecsót készített, Balázs forralt bort főzött, én egy üveg pezsgővel járultam hozzá (azaz csak járultam volna, ha találók a környéken egy nyitva tartó kisboltot – a Népligetben egy vízilabda-mérkőzés közvetítése alatt szintén nem tudtam pezsgőt szerezni, az egyik játékos sapkája meg nem az alkalomhoz illő ajándék lett volna, így üres kézzel érkeztem –, és teli hassal távoztam hajnal kettőkor...) az este fényéhez, na ez már más „dimenzió”.

Persze az is egy másik dimenzió, mikor öt és fél órát várok egy borostás, életunt pacákra... A nyolcra kiírt vizsgára már a Dékáni Hivatal közbenjárásával sikerült csak a tanszékről (az általuk meghirdetett időpontra...) vizsgáztatót szerezni. Ő persze előre utált minket, hogy elrontjuk utolsó munkanapját az évben. (Relatív: a tanszék is a mienket.) Azt mondjuk nem tudta, hogy melyik tárgyból is vizsgáztat minket, a tételsort is tőlünk kérte el, de ahhoz elég rutinos volt, hogy mindenre faarccal bambuljon maga elé, s csipőből oldotta meg, hogy a kissé fáradt (hat órát ülni stresszben nem felemelő érzés) vizsgázókat megszivassa. Én egy kettessel távoztam, meg a fejemben egy kettőtől nyolc évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő, erős felindulásban elkövetett emberölés teljes forgatókönyvével...

Az egész (egyetemista) élet egyébként egy dolgon áll vagy bukik – a saját mentalitásunkon. Vagy megtalálom a szépséget – szinte – minden helyzetben, és élvezem a saját életemet (legalábbis törekszem rá), vagy direkt utálom az összes tanáromat, az összes élethelyzetet és egy hatalmas, ellenem irányuló összeesküvésnek tartom a világot. Előbbit érdemesebb megpróbálni, hiszen pont annyiba kerül, mint az utóbbi, sőt, még az áfa-tartalma is azonos. (Ezt elhíhetitek, mert percekkel ezelőtt éppen könyvetem – ajánlom mindenkinek, hogy vállalkozzék, mert irtó jó buli elveszni a számlák, banki átutalások, járulékbefizetések tengerében. De mit tegyen az ember, ha csak úgy hajlandóak foglalkoztatni szinte mindenütt, ha tud számlát adni.)

Szóval: tessék pozitívan hozzáállni a dolgokhoz! Tessék meglátni a szépet! Egy napsütötte délelőtt, egy töri ötös, egy kiosztott kötény a pályán, egy lökött srác vagy egy lány a tizennyolcas buszon, akiről eleinte csak annyit tudsz, hogy szépen mosolyog. Tessék ezeket a pillanatokat keresni! És szeretni, hogy még gimisek vagytok!

Mert lehet, hogy éhbérért szívunk napi tízórás melóval egy irodában, karácsonykor is vizsgára készülünk, órákat várunk egy tanárra, bukunk politológiából, és imádunk egyetemistának lenni, azért – három év távlatából talán kijelenthetem – van igazságban abban az oly' sokszor emlegetett „alma mater”-frázisban. Mert lehet, hogy az alma majd messze esik a Bárdostól, de legalább az emlékek szintjén érdemes néha visszagurulni. És, hogy ezek az emlékek milyenek lesznek, már csak rajtatok múlik.

PATAKI GÁBOR

A kortárs művész, a nemzet rebellise

CSOÓRI Sándor 1930. február 3-án született Zámolyon egy református parasztcsaládba. A Pápai Református Kollégiumban, majd az ELTE Orosz intézetben tanult, de tanulmányait betegségei miatt félbehagyta. Különböző újságoknál és folyóiratoknál dolgozott (Irodalmi Újság, Új Hang). 1968-tól a MAFILM dramaturgja. Foglalkozását tekintve tulajdonképpen író, költő, politikus, esszéíró, prózaíró. Számos díj tulajdonosa, amelyeket leginkább a rendszerváltás után kapott. Legfontosabbak ezek közül a József Attila-, Kossuth-díjak és az idén, 2008-ban elnyert Prima Primissima-díj. 1987-ben egyike a Magyar Demokrata Fórum alapítóinak, majd később a párt elnökségi tagja lett. 1991 és 2000 között a Magyarok Világszövetségének elnöke.

„Úgy érzem magam, mintha én volnék az utolsó, aki tehet még valamit ezért a népért. Olyan ez a felelősségtudat, mint valami üldözési mániámondta Ady. Egy percre sem lehet kitérni előle.” Csoóri Sándor nemzeti felelősségtudata Adyéhoz hasonló. Ezért él sokoldalú életet állandó konfliktusvállalással.

Tulajdonképpen mi Csoóri foglalkozása? Nemcsak költő és író, hanem újságíró, politikus, esszéíró, prózaíró. Mindegyik egyszerre. Hivatásai kiegészítik egymást, összeadódnak. Az a típusú művész, aki nemcsak a felnőtteknek ír, hanem a fiatalabb korosztályra is gondol gyermekverseiben. Ösztönzője Csokonai, Kosztolányi, Szabó Lőrinc, valamint József Attilától és Nagy Lászlótól örökölt tudatosan vállalt felelősségérzet a nemzet sorsáért, jövőjéért és a nemesebb emberi lét minőségéért.

Közösségi érzése számtalan gyökerű: a szegény paraszti gyerekek a maga nyomorúságával, a világháború tüzeiben földig rombolt szülőfalu, sok-sok veszteség, a pusztulásra ítélt sokszázados népi kultúra szépségei, a határon túlra szakadt magyarság magára hagyottsága, a magyar nemzeti tudat és önismeret szétzilálása a „fennköltlen züllő”, „szabadsághiányos”, „léthiányos” országban.

Okossága, nyitottsága, őszintesége, bátor kiállása, leverhetetlensége a változtató, jobbitó szándék jelképévé emelte őt a diktatúra évtizedeiben. Esmékkel, gondolatokkal telített élet az övé, de nagyfokú „életteljesség”-igény él benne. Személyiségének legalább annyira fontos része az életszeretet, a szerelem, a természet szépsége, mint a szellemi és politikai küzdelmek. A teljes életet akarja megélni, elindul minden útra, így lett az állandó újrakezdések költője, és így lett a „nemzet rebellise”.

Fél évszázad óta megkerülhetetlen képviselője a magyar szellemi életnek. Állandó viták, eszmecserék keresztüzében él. Költőként, egyéniszínnel vitte tovább a költészetünknek azt a fő vonulatát, melyet elődei és kortársai Balassi Bálinttól Nagy Lászlóig megteremtettek. Ez a sokrétű, sajátos

hangulatú költészet a titok és felfedezés, áhítat és harag egyszerre. A költészet mellett egyéni karakterű, sajátos műfajjá hódította a szociográfiát, kisregényt, útinaplót, filmet, leginkább pedig az esszét. Megteremtette az érzelmi kötődés, személyes vallomás, tárgyyszerű rajz, mítosz, látomás és intellektuális elemzés egységét. A Kósa Ferenczel és Sára Sándorral együtt készített emlékezetes filmekben a magyar filmművészet megújításának egyik irányát jelölte ki.

Esszéinek legfontosabb egyéni jegye a közvetlen személyesség, élményszerűség és az önéletrajzi jelleg. A nyolcvanas évek esszéiben már egyértelműen a kommunista rendszer lebontását végzi. Ő a népi-nemzeti jobbközép pártok vezető képviselője. Ennek szolgálatában vállalt politikai és közéleti feladatokat is a rendszerváltás folyamatában. Ennek az eszmének a jegyében javasolta a Magyarok Világszövetségének elnökeként a „mozaiknemzetet egybe láttató nagy eszköz”-nek, a Duna Televíziónak a létrehozását.

A *Nappali hold* című esszénaplója kapcsán családások érték a várva várt szabadság első évtizedeiben, mint „negyven év lágerében”, amikor pedig „egy fennköltlen züllő ország szemével farkasszemet nézve” élt. Esszéi, versei megteltek keserűséggel, de helyzetelemzéseinek realista látásmódja mindig rámutatott a megoldást kereső szándékra. Életműve sokágú és nyitott, akárcsak vázlatosan áttekinteni is nagyon nehéz, mert Csoóri Sándor egyszerre sok műfajban alkot, és sok problémával foglalkozik.

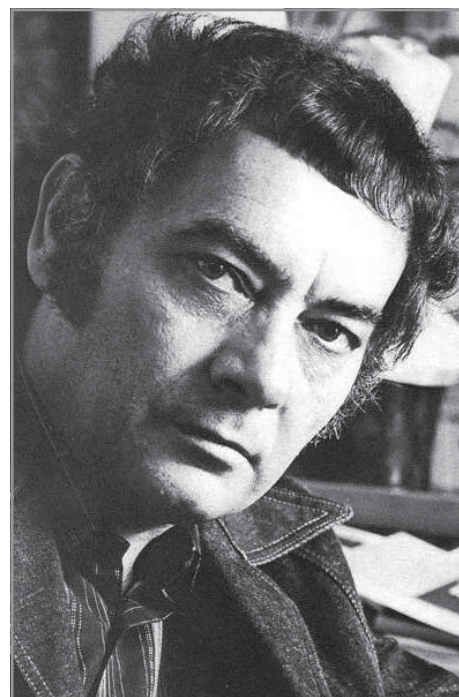
Ezt a sokágú tevékenységet az a meggyőződés hatja át, hogy az irodalomnak vissza kell szereznie egykori tekintélyét, hiszen naponta tapasztaljuk, hogy mindenféle lehetőségeink napról napra egy jobban apadnak. Ezzel a jellegtelenné válással szemben a kultúra az a „képességünk, amellyel saját magunkból teremthetjük meg azt a másvalakit, aki a külön nálunk”.

BÉRCES KAROLINA ANNA

Anyám fekete rózsá

Anyámnak fáj a feje,
nem iszik feketét -
Anyámnak fáj a feje,
nem szed be porokat:
szótlanabb sápadtsággal
feji meg tehenét,
szótlanabb sápadtsággal
söpröget, mosogat.

Anyámra durván szólnak
jöttment idegenek?
Anyám az ijedségtől
dadog és bereked.
Sötét kendőjét vonván,

A KÉP FORRÁSA: INTERNET

magányát húzná össze:
ne bántsa többé senki,
félelmét ne tetőzze.

Anyám utakon lépdél
s nem jut el sehova.
Szegénység csillagától
sebes a homloka;
vállára még az orgonavirág
is úgy szakad,
mintha csak teher volna,
jóságú kárhozat.

Nyár van égen és földön,
zene szól, muzsika,
Anyám csönd-sivatagján
el kell pusztulnia.
Gépek, gyártmányok zengnek
csodáktól szélütötten,
de egy se futna hozzá:
„segítetek, azért jöttem”.

Anyámnak fáj a feje -
anyámnak fáj a semmi,
Anyám fekete rózsá
nem tud kiszinesedni.
Egy éjjel földre roskad,
megtört lesz majd, kicsi -
Bejön egy madár érte
s csőrében elviszi.

Csetneki

Hosszú nyakú
Csetneki
sánta lovát csetleti,
csetleti,
botlatja,
lódoktorhoz vontatja.

Kóc a kötőfék,
szakad szét,
püff neki!
Sárba csöppen Csetneki.

Vörösmarti Daniella versei

A világ csendjét megtörte

Csöndes, karcsú leány az iskolapadban, tizenöt éves. Divatra, stílusra nem különb a többiekénél. Lelkes, osztályáért mindig mindenre kapható, a mindennapi kommunikációban rajong a szürke hivatalok szenvedő szerkezetéiért. Ám van egy – eddig – magában tartott titka. Beszél a háta mögött az osztálytársak a kilencedik ából, dühöngenek miatta a matematikatanárok: a négyzetrácsos füzet alatt egy notesz: verseket ír. VÖRÖSMARTI DANIELLA diáklírójának alig egyéves terméséből válogattunk.

Kacagás, nevetés

Drága mosoly ül az arcokon,
E kincs édesebb, mint a méz,
S drágább, mint millió harcokon
Szerzett arany, ezüst és réz.

Gyermekek kuncognak halkan,
Fiúk, lányok nevetve néznek össze,
S ez a legédesebb és drágább dallam,
Mely valaha a világ csendjét megtörte.

Kacagás, nevetés, boldog arcok,
Édes látni, hallani, és nevetni velük,
És ilyenkor látja mindenki, a harcok
Fölöslegesek, nincs semmi értelmük.

A nevetés minden nyelven ugyanaz,
S a különböző emberek is értik,
És annyi gyermeknek nyújt vigaszt,
Mikor magukat szomorúnak érzik.
(2008. május 2.)

Válasz

Amikor körül nézel, s mindenhol bánat,
Arra gondolsz, vajon mi lehet a válasz?
Mi lehet a válasz az örök kérdésre,
Egy emberhez, országhoz szóló kérésre.

Vajon mi a válasz arra, hogy szeress,
Mi lehet a válasz arra, hogy keress,
Egy utat, melyen szíved révbe ér,
Egy helyet, ahol az erőszak mit sem ér.

Hát válaszolj most, vagy kérdezz,
Ahol a béke angyala fényvel vértéz,
Ott a hazád, ott az örök boldogság,
Ahol a békét a szívükön hordozzák!

Emlékek

Poros polcokon elfeledett képek,
Újra csodás emlékekben élek,
Játékok, baráti levelek szava,
Hiszem, hogy valamit nem feledek soha.

Régi képek, szívbé burkolt szavak,
Mik régen, ó régen torkomon akadtak.
Ki nem mondott édes mondatok,
Emberek, kiket feledni nem tudok.

Virrasztott éjszakák homályos képe,
Hideg pillanatok keserű miért?-je,
Boldogító álmok mézédés szava,
Percek, miket nem feledek soha?

(2008. február 22.)

Éjszaka

Ében kezéd nyújtod felém,
Gyönyörű, fényes éjszaka,
Ezernyi csodád tárod élelem,
S eljön az éjjel néma hajnala.

Álmat ígézel lehuny szememre,
Képzelt csókot lehelsz ajkamra,
Új reményt szórsz két kezembe,
Ében rózsát tűzöl hullámzó hajamba.

Tündéreként táncolsz vállamon,
Kacagva suttogsz valamit fülembé,
És csillagként fénylő, fekete szárnyakon,
Régi emlékeim juttatod eszembe.

Táncod ismerős arcokat kelt létre,
Melyeket kedvedre táncoltatsz,
Így némán nyugvó arcomra végre,
Továtűnő mosolyt vázolhatsz.

Megpihensz szívem felett,
Círogatod nyugodt arcomat,
Ágyam szélén foglalsz helyet,
És némán figyeled álmomat.

Lágyan libbenve útra kelsz,
El messze, egy másik világba,
Ajkamra újfent csókot lehelsz,
S elszállsz némán az éjszakába.

(2008. június 17.)

Élettelen világ

Sötét van, minden fény kihunyini látszik,
A kinti lámpa fénye is remeg, fázik.

NAGY TAMÁS FELVÉTELE

Nem világít a hold, sem a csillagok,
A sötétség minden fényt elnyomott.

Fáradtan dőlök rá az asztalomra,
Ujjammal melán túrok a koromba,
Minden olyan szürke és élettelen,
Ugyanúgy túl minden erdön és tengeren.

Senki sem él már ezen a világon,
Elhervadt, elszenesedett minden álom,
Minden édes szó, most mind keserű,
Kihunyt minden szomorúság és derű.

Minden szürke, se harag, se öröm,
Nem maradt már semmi sem a Földön.
Keserűen fekszem le az ágyba,
Fölébredek holnap, de hiába?

2008. március 6.

Négy nap Karácsonyig

Az éjjel csendes, néma,
Mégis angyali zene szól.
A szél illatos, léha,
A hóban varjú araszol.

Eljött a tél, a mesés,
A varázsos éj közel már,
Az idő oly gyors, oly kevés,
S még teendők sora vár.

Forralt bor, sütemény illata
Kúszik felém a hús széllel,
A boltok ajtaja tárva-nyitva,
Kínálják az Ünnepet hévvel.
De én tudom, meg sem állok,
Nem nézem a cifra ablakokat,
Csak adj szeretetet, boldogságot,
És számold vissza a hajnalokat...
...egészen Karácsonyig
(2008. december 19.)

VÖRÖSMARTI DANIELLA VERSAJÁNLÓJA:

Arany János: A világ, A lepke
József Attila: Amit szívedbe rejtess
Heltai Jenő: Kérdőív, Szabadság
Kosztolányi Dezső: Ó ifjúság,
ha hozzátok megyek

Idén maradtunk először tanármeccs nélkül

Kupaválság!

Az idei Mikulás-kupa sorsa az utolsó pillanatig kétséges volt. Sok feszültség és rendkívüli kellemetlenségek előzték meg, de mi végig abban bízunk, hogy Mikulás-kupa idén is lesz, most is a jó hangulat fog uralkodni, és természetesen bízunk abban is, hogy bárdosos győzelem születik. Sikernek könyvelhetjük el, hogy reményeink közül csak ez az utóbbi nem teljesült.

ELEMI ERŐVEL PRÓBÁLTUK BEHOZNI A HÁROMGÓLOS HÁTRÁNYT

FOTÓK: KISS T. JÓZSEF (24 ÓRA)

December 12-én iskola után sokan siettek a Sportcsarnokba. Jómagam elég korán érkeztem, hogy tanúja legyek a lelátó benépesülésének. Mire az óra hármát „ütött”, zsbongó

bárdosos és árpados tanulók töltöt-

ték meg a Sportcsarnokot. A Mikulás-kupa a lányok meccsével kezdődött. A lelátóról a dobokat, a kürtöket és a szurkolói kiáltásokat lehetett hallani. Leghangosabban azért a „hajrá, Bárdos!”-t kiabálták. Lányaink jól játszottak, de az árpadosok szerencsés pillanatokban szerzett gólokkal 3-0-ra megverték őket. Sajnos több gólból benne volt az előző években brillírozó Csík Annamari és a védelem. Csatáraink nem győztek cselezgetni. A mérkőzés befejezése után hangos kürtszó hallatszott, és a lelátón a kék-fehér sás Árpád-szurkolók tábora örömjongásban tört ki. A Bárdos-diákok se maradtak csöndben, mindenki fölállva tapsolta meg lányainkat. A meccs után következett a mi nagy-táncunk. A tavalyival összehasonlítva – véleményem szerint – gyengébb produkciót mutattak be. A zene ismeretlen volt, így a közönség nagy része nem tudta együtt énekelni a dalszöveget, és a megszokott fekete-piros öltözéket is új váltotta fel. A kupa a fiúk meccsével folytatódott. Végre láthattuk a góltáncunkat, amelyet háromszor mutattak be, hiszen végül 3-1-re győztünk. Bár a csapat sokkal jobb volt, mint az Árpád, a győzelmet

RAJTUK NEM MÚLOTT A GYŐZELMÜNK

A LÁNYOK SAJNOS NEM VOLTAK EGYENRANGÚ PARTNEREK

14:7

Azok kedvéért, akik jövőre is szeretnék tudni, hogy hogyan állunk a Mikulás-kupák összesítésében, ezúton közöljük, hogy az Árpád és Bárdos közötti huszonegy éves sikertörténet során tizennégy győzelmet szereztek ez ideig a Bárdos, és hetet az Árpád focicsapatai. Az évek tengerében szinte szabályosan két-három győzelmünkre érkezett egy-egy revans, így alakult ki az eddigi eredmény. Kérdés, hogy lesz-e huszonkettedik Mikulás-kupa. Rajtunk biztos nem fog múlni.

jelentő gólok egy hétméteres és kiállítás eredményeként születtek. Az utolsó percek voltak a legizgalmasabbak, minden bárdosos egy emberként várta a győzelmünket jelentő gólt. Sajnos ez nem született meg. Mindezek ellenére büszkék vagyunk a focicsapatunkra. A meccs után újabb nagytáncot láthattunk, méghozzá az Árpádét. Úgy gondolom, kitétek magukért a lányok. Ehhez hozzájárult a jó zeneválasztás, az öltözet, illetve a koreográfia. A Mikulás-kupát a szülők mérkőzése zárta. A meccsnek már nem volt tétje, ezért bizony kevesen maradtak szurkolni. A góltáncunknak viszont újra és újra örülhettünk. Végül mégis az árpados szülők nyertek 3-2-re. Ennek ellenére mindenki jól érezte magát, és várjuk a következő Mikulás-kupát.

MÉSZÁROS ANNA

A MECCSEK RENDJE

A Mikulás-kupa alapítói Fodor Zsolt, Magai Péter és Nagy Győző árpados 11-es fiúk voltak 1987-ben, akik a Bárdosba került diákársakat kihívták egy futballmeccsre. Ennek rangját egy általunk 4-2-re elveszített tanármeccs növelte. A következő évben ebből a kezdeményezésből a leánymeccsel bővítve alakult ki a sportcsarnokban a Mikulás-kupa. Az első büntetőrúgásokkal az Árpád nyerte. A program az Árpád kezdeményezésére hamarosan az öregfiúk meccsével bővült. Később ez tét nélkülivé vált, majd szintén a szomszédvár kezdeményezésére a szülők meccsére módosult. „Külsős” először 2000-ben erősítette az Árpád tanár csapatát, majd két évre rá a jelenség nálunk is megszokottá vált. Mindazonáltal az idei volt az első olyan Mikulás-kupa, amelyen elmaradt a játék sava-borsa, a tanárok mérkőzése.

À LA BÁRDOS ❖ A Bárdos László Gimnázium élménymagazinja. Megjelenik ötször egy tanévben. XX. évf., 2008. karácsonyszám. Lapszerkesztők: Csonka Nikolett, Giczy Csenge, Mihóczy Mercédesz. Munkatársak: Bérces Karolina, Váradi Ágnes és Weiszengruber Dóra. Felelős szerkesztő: Nagy Tamás. Olvasószerkesztő: Dobrova Zita és Sipos Etelka. Felelős kiadó: Sándor János igazgató. A lap címe: Bárdos László Gimnázium, 2800 Tatabánya, Gál István-ltp. 701. Telefon: 34/311-749 E-mail: zekany@chello.hu, dzit@vipmail.hu, nohab008@gmail.com Ismételten felhívjuk kedves olvasóink figyelmét, hogy a korrekt tájékoztatás érdekében a cikkeknek akkor is megjelenést biztosítunk, ha tartalmukkal a szerkesztőség nem ért egyet.